

ΜΑΡΤΥΡΙΕΣ

ΤΣΑΚΙΡΗ Ν. ΑΙΜΙΛΙΑ

ΔΙΚΗΓΟΡΟΣ

ΕΥΣΤ. ΑΡΓΕΝΤΗ 6- ΧΙΟΣ

Χίος 01-09-06

Σεβαστέ Πατέρα Νεκτάριε,

Τελικά καθυστέρησα λίγο ακόμη την αποστολή, διότι προστέθηκε ένα τρίτο ραντεβού για μία ακόμη μαρτυρία. Όπως και τηλεφωνικώς σας είπα μου δώσατε την ευκαιρία να συλλέξω, αλλά κυρίως να διασώσω, πολύ ενδιαφέρουσες μαρτυρίες, που καταγράφονται για πρώτη φορά. Μερικές φορές ξέρετε επιθυμείς να κάνεις πράγματα, αλλά χρειάζεσαι μία αρχή, κάτι να σου δώσει το έναυσμα να το κάνεις. Αυτό που μπορώ να σας πω είναι ότι θα συνεχίσω την έρευνα αυτή. Θα είναι βέβαια με αργούς ρυθμούς, διότι έχω και ένα γραφείο που δουλεύω μόνη μου, με πολλές απαιτήσεις και Δόξα τω Θεό πηγαίνει καλά. Αυτό όμως σημαίνει ότι ο χρόνος μου είναι περιορισμένος. Ύστερα μη νομίζετε ότι όλες οι προτάσεις μου για να μου μιλήσουν οι άνθρωποι έχουν ανταπόκριση. Το ευχάριστο πάντως είναι ότι οι παραπάνω τρεις που με δέχθηκαν, το έκαναν με μεγάλη ευχαρίστηση.

Σας χρωστώ και κάποιες φωτογραφίες, αλλά επειδή θα φωτογραφήσω όχι την Εκκλησία και τις εικόνες, -αυτό το έκανε ήδη ο κ. Κάρμαντζης- αλλά συγκεκριμένα πράγματα που αναφέρονται στις μαρτυρίες, θα το κάνω συγκεντρωτικά κάποια στιγμή. Νομίζω ότι προέχουν όμως οι μαρτυρίες για να μη χαθούν σιγά-σιγά με την πάροδο του χρόνου.

Πατέρα Νεκτάριε, θα σας παρακαλούσα αυτές τις μέρες να προσευχηθείτε και για τη μητέρα μου, που θα κάνει μέσα στην επομένη εβδομάδα κάποιες διαγνωστικές ιατρικές εξετάσεις και έχω μία ανησυχία για το αποτέλεσμα τους.

Σας ευχαριστώ για όλα και να ξέρετε πως είμαι πολύ χαρούμενη για τη γνωριμία μου μαζί σας.

Σας φιλώ το χέρι,

Μαρτυρία 1η

Ημερομηνία συνάντησης: 24 Ιουλίου 2006

Δημήτριος Μαλαχίας του Μιχαήλ

Ηλικία : περίπου 37 ετών σήμερα

Επί σειρά περίπου 15 ετών Πρόεδρος και μέλος του Διοικητικού Συμβουλίου του Συλλόγου «Η ΑΝΑΛΗΨΗ»

«Συνέβη πριν από 15 ή το πολύ 18 χρόνια, όταν επισκευάζαμε την εκκλησία, με εθελοντική εργασία πολλών χωριανών. Ήταν 9:00 τον πρωί θυμάμαι, γιατί είχαμε ξεκινήσει δουλειά περίπου δεκαπέντε χωριανοί από νωρίς το πρωί και την ώρα εκείνη ετοιμαζόμασταν πλέον για καφέ. Έβγαζα το καροτσάκι με τα μπάζα μέσα από την εκκλησία και κατευθυνόμουν έξω από τον αυλόγυρο, εκεί που σήμερα είναι τα πάρκιν, για να το αδειάσω. Όλα τα εικονίσματα της εκκλησίας, λόγω της επισκευής είχαν μεταφερθεί για ασφάλεια, στο κελί που είναι το μαγειρείο, διότι αυτό μόνο κλείδωνε.

Περνώντας λοιπόν με το καροτσάκι γεμάτο, μπροστά στην πόρτα του κελιού, όπου φυλάσσονταν οι εικόνες, μία γυναίκα ψηλή, λεπτή, ντυμένη στα ολόμαυρα και με μαύρο μαντήλι στο κεφάλι στέκει έχοντας την πλάτη της γυρισμένη σε μένα. Χωρίς να υποπτευθώ οτιδήποτε της λέω απλά: «Καλέ, αν θέλετε να προσκυνήσετε, περάστε μέσα στο κελί, εδώ έχουμε βάλει τις εικόνες, γιατί η εκκλησία επισκευάζεται.» Γύρισε το πρόσωπό της, με κοίταξε και μου χαμογέλασε, χωρίς να μου πει λέξη. Με εντυπωσίασε η καθαρότητα του προσώπου της και το ολόλευκο χαμόγελο, αλλά νεοφερμένος τότε από Αμερική, μη γνωρίζοντας ακόμη τους χωριανούς πίστεψα ότι ήταν η μητέρα ενός νεαρού συγχωριανού και φίλου μου που δούλευε κι αυτός μαζί μας εκείνη τη μέρα στην εκκλησία.

Συνέχισα την πορεία μου με το καροτσάκι ανυποψίαστος, αλλά στο γυρισμό για να ξαναγεμίσω η γυναίκα είχε εξαφανιστεί από το σημείο που την είδα.. Δεν πρόλαβα να ξαναμπώ στην εκκλησία και ένας από τους χωριανούς που δούλευε (Κώστας Καλαμάρης), άρχισε να κτυπά την μικρή καμπάνα του εξωκλήσιου και να φωνάζει: Να η Παναγιά! Δείχνοντας πάνω από την πλατεϊτσα με τα πλατάνια, όπου είναι το εικονισματάκι. Ο ίδιος είπε ότι είδε την ίδια γυναίκα που του περιέγραψα αργότερα γυρισμένη πλάτη να ανεβαίνει προς το βουνό.

Αναζητήσαμε τη γυναίκα σε όλο το κτήμα, έξω από τον αυλόγυρο, παντού στη γύρω περιοχή. (Σημειωτέον ότι το εκκλησάκι απέχει 5 χιλιόμετρα χωματόδρομο

δύσβατο από τον κεντρικό δρόμο, απόσταση δηλαδή που δεν διανύεται χωρίς αυτοκίνητο ή ζώο, ενώ προς τα βουνά που την είδαν να φεύγει δεν υπάρχουν καν χαραγμένοι δρόμοι). Στο μεταξύ με διαβεβαίωσαν ότι η περιγραφή της γυναίκας που είδα και της γυναίκας που εγώ νόμισα ότι ήταν, δεν είχαν απολύτως καμία σχέση. Ανάψαμε στη συνέχεια όλα τα καντήλια της Παναγιάς.»

Ο ίδιος συμπληρώνει θέλοντας να δείξει την ιδιαίτερη σχέση του με το χώρο, μετά από τόσα χρόνια που έχει υπηρετήσει στο Σύλλογο αυτό: «Όταν κάνω μέρες να ανεβώ στο κτήμα, βλέπω την εκκλησία στον ύπνο μου. Πρόσφατα είχα καθυστερήσει να πάω και είδα στον ύπνο μου δύο γάτες ^{στον} αυλόγυρο, η μία ζωντανή πάνω στο καπάκι του πηγαδιού και η άλλη κάτω ψόφια και τελειωμένο το φαγητό της. Όντως όταν πήγα το φαγητό στις γάτες είχε τελειώσει».

Μαρτυρία 2^η

Ημερομηνία συνάντησης: 30-08-06

Πρόσωπο: Ανδριώτης Κωνσταντίνος του Νικήτα

Επί πολλά έτη μέλος του Διοικητικού Συμβουλίου του Σωματείου «Η ΑΝΑΛΗΨΗ»

« Αυτό που πρωτίστως έχω να πω είναι ότι η Αρβανίτισσα πράγματι είναι ολοζώντανη και είναι εκεί!» μου λέει μόλις ξεκινά η κουβέντα μας.

«Ο,τι γνωρίζω είναι αυτά που άκουγα από την μητέρα μου, όπως της τα έλεγε η γιαγιά της η Ανασταζού (Κικιλί στο επώνυμο). Διότι ο πατέρας της προγιαγιάς μου της Ανεσταζούς ήταν τσοπάνης και έμενε με την οικογένειά του στην περιοχή της Αρβανίτισσας, σε στάνη. Η προγιαγιά μου λοιπόν έλεγε πως όταν ήταν να κτίσουν της εκκλησία, επειδή η Παναγία τους είχε ονειρέψει να κτίσουν εκκλησία, αρχικά ξεκίνησαν να την τοποθετήσουν χαμηλότερα, εκεί που σήμερα έχουν δημιουργήσει μία λιμνοδεξαμενή. Αποβραδύς λοιπόν τελειώνοντας οι εργάτες τη δουλειά τους άφηναν τα εργαλεία στον τόπο που έκτιζαν. Το πρωί όμως τα εργαλεία ήταν εξαφανισμένα από τον τόπο που τα άφηναν. Αυτό κράτησε 3-4 ημέρες, ώσπου ένας τσοπάνης τους είπε ότι τα εργαλεία που χάνονταν τις μέρες αυτές, βρίσκονται συγκεντρωμένα στο σημείο που σήμερα είναι το εικονισματάκι στην Πλατεία, δίπλα από όπου έχει κτισθεί σήμερα η Εκκλησία, όπου υπάρχει ένα αγριόκλημα. (Πρόκειται για το σημείο όπου στην προηγούμενη μαρτυρία την είδαν να φεύγει). Κατάλαβαν ότι ήταν σημάδι για να κτισθεί εκεί η Εκκλησία. Επειδή όμως το συγκεκριμένο σημείο ήταν και είναι ακόμη δύσβατο δεν μπόρεσαν να τη κτίσουν εκεί, αλλά σε μικρή απόσταση, εκεί που είναι τώρα. Στο σημείο αυτό –στο δέντρο- εκεί είναι η Παναγία!

Εκεί την είδα κι εγώ στον ύπνο μου να μπαίνει. Την έχω δει και εγώ και η μητέρα μου πολλές φορές στον ύπνο μας. Όταν ήμουν στο Σύλλογο την έβλεπα συνήθως Κυριακή πρωί στον ύπνο μου και σηκωνόμουν μάζεμα εργάτες και ανέβαινα στην Εκκλησία για να δουλέψουμε, εθελοντικά πάντα, με συγχωριανούς. Ένα όνειρο όμως που είδα στην Αμερική, πριν να έρθω και να εγκατασταθώ στο χωριό, το θυμάμαι καλά. Είδα λέει ότι βρέθηκα στην εξώπορτα της Παναγιάς και είδα από εκεί μέσα στον αυλόγυρο εκεί που είναι ο πλάτανος, που σήμερα έχουν φυτέψει και κάτι τριανταφυλλιές, μία γυναίκα όμορφη, μαυροφορεμένη, με μαντήλι. Μου έκανε το χέρι της σαν να μου έλεγε προχώρα. Την είδα στη συνέχεια να ανεβαίνει στο

αγριόκλημα στο εικονισματάκι και να χάνεται εκεί. Μετά το όνειρο αυτό έστειλα χρήματα στη μητέρα μου στην Χίο και έκανε μία λειτουργία.

Στα παιδικά μου χρόνια έμενα κι εγώ με την οικογένειά μου στην Αρβανίτισσα, ήταν κι ο πατέρας μου τσοπάνης. Τότε εκεί έμενε κόσμος πολύς, σαν χωριό ήταν, τουλάχιστο 100 άτομα. Θυμάμαι από μικρός τη μητέρα μου να λέει το πιστεύω πάνω από το αγίασμα της Αρβανίτισσας εκεί στο πηγαδάκι στην πλατεία και να βράζει το νερό, να βγάζει φυσαλίδες. Η μητέρες δύο συγχωριανών μας του Στρατή του Καλαμάρη και του Σταύρου του Κατσάφαρου που έμεναν πάνω, όταν έσβηνε το καντήλι, άκουγαν μέσα στη νύχτα την καμπάνα να κτυπά από μόνη της και σηκώνονταν να το ανάψουν οι δυο τους.

Ο Γιώργης ο Καράπουρνος μου έχει πει την ιστορία με τον αδελφό του (Τάγκουλης ήταν το παρατσούκλι του) όταν συχνά περνούσε 4-5 η ώρα το πρωί από την Εκκλησία για να πάει στη δουλειά του –είχε κι αυτός ζώα- και ποτέ δεν σκεφτόταν να ανάψει το καντήλι αν και το έβλεπε σβηστό. Ένα χάραμα λοιπόν πέρασε την ίδια ώρα και ανέβηκε προς το βουνό ψηλότερα από το σημερινό πάρκιν. Γυρίζοντας το βλέμμα του πίσω βλέπει στη εξώπορτα της Εκκλησίας μία γυναίκα μαυροφερεμένη που του έδειχνε με το χέρι της προς το καντήλι. Φοβήθηκε. Από τότε άναβε κάθε μέρα ανελλιπώς το καντήλι. Γι' αυτό σου λέω η μαυροφόρα είναι εκεί! Αυτό είναι το μόνο σίγουρο!

Όταν κάναμε προ 15 ετίας περίπου τη μεγάλη επισκευή βρήκαμε κάτω από την Αγία Τράπεζα ένα μαρμαράκι που ανέφερε «Ανάληψη» και μία ημερομηνία 1904 ή 1906. Το μαρμαράκι αυτό το έχουμε βάλει πάνω από την πόρτα της Εκκλησίας και μπορείτε να το δείτε. Αυτό όμως σημαίνει ότι η Εκκλησία από την αρχή που κτίστηκε ήταν αφιερωμένη στην Ανάληψη του Χριστού.»

Μαρτυρία 3^η

Πρόσωπο: Μαρία χήρα Στυλιανού Βενέτου

Ημερομηνία: 30-08-06

«Την Παναγία την Αρβανίτισσα την είχε δει η γιαγιά μου η Μαριγώ. Θυμάμαι που έλεγαν ότι όταν είχε παχτώσει (=νοικιάσει) το κτήμα της Αρβανίτισσας, έμεναν στο κελάκι που σήμερα είναι το μαγειρείο. Ένα βράδυ λοιπόν ενώ κοιμόταν άκουσε κτύπημα στην πόρτα και μία γυναικεία φωνή να λέει: Ε κουμπάρα! Ε κουμπάρα!! Αμέσως μετά άκουσε βήματα στην αυλή που κατευθύνονταν προς την Εκκλησία. Βγήκε αμέσως έξω νομίζοντας πως είναι η κουμπάρα της η Ανεσταζού. Είδε μία γυναίκα μαυροφορεμένη, με μαύρο σάλι ριγμένο πάνω από τα ρούχα της, γυρισμένη πλάτη να πηγαίνει προς την πόρτα της Εκκλησίας. Πήγε και η γιαγιά μου προς την Εκκλησία, όταν έφτασε όμως η πόρτα ήταν κλειστή. Άνοιξε και μπήκε. Το καντήλι ήταν σβηστό και το άναψε, όμως η κουμπάρα της που περίμενε να τη βρει μέσα στην Εκκλησία δεν ήταν εκεί. Βγήκε και την έψαξε έξω και γύρω από την Εκκλησία αλλά πουθενά. Την επομένη μέρα ρώτησε την Ανεσταζού και έμαθε ότι εκείνο το βράδυ δεν είχε κοιμηθεί στην Αρβανίτισσα, αλλά στο χωριό (Καρυές) γιατί είχε να ζυμώσει. Κατάλαβε ότι η μαυροφορεμένη γυναίκα ήταν η Παναγιά, που την ειδοποιούσε με τον τρόπο αυτό ότι το καντήλι ήταν σβηστό.»